

den unge har brug for. Det kan aldrig blive overladt til den unge, om han/hun ønsker denne undersøgelse. Undersøgelsen består af mange interviews med den unge, informationer fra nærmiljøet og tidligere rapporteringer til politi og socialvæsen.

Behandling: Rapporten slår fast, at det skulle være muligt for unge seksuelle krænkere at blive tilbudt forskellige behandlingsformer fra »lettere« instruksional ambulant behandling til mere omfangsrig institutionaliseret behandling med indlæggelse. Dette arbejde kan blive udført på individ-, gruppe- eller familieniveau. Behandling er generelt koncentreret om at forebygge gentagelse af overgreb. Rapporten angiver forskellige behandlingsformer og bevæggrunde for at vælge nogle frem for andre. Fx er indlæggelse (væk fra familien) relevant, hvis familien støtter eller presser den unge krænker til at nægte overgrebet. En bredt sammensat behandlingsindsats har vist sig at være den bedste. Man er forpligtet til at sørge for, at den unge får den hjælp han/hun skal have, hvis man ikke selv kan give den rigtige behandling.

Ligesom med den indledende undersøgelse af den unge krænker er behandling ikke frivillig for den unge.

Rapporten pointerer, at undersøgelser viser, at behandling af unge krænkere hjælper. Gentagelsesprocenten for unge krænkere i behandling er mærkbart lavere end for unge krænkere, der ikke behandles. Hele rapporten kan fås på

www.sos.se.

på en række målsætninger, som der er bred tilslutning til.

Problemet – som denne sag kaster lys over – er at målsætningerne ikke altid fuldt ud spiller sammen – der opstår dilemmaer. Jeg tænker her på den situation, at vi som en selvfølgelig ting tager udgangspunkt i, at enhver borger har selvbestemmelsesret over sit liv, hvor og hvordan det skal leves. Kun i yderst få tilfælde brydes dette princip nemlig i tvangsreglerne i psykiatriloven og i magtanvendelsesreglerne i serviceloven.

Hvis betingelserne for at anvende disse undtagelsesregler ikke er tilstede, skal selvbestemmelsesretten respekteres – også selv om det involverede fagpersonale vurderer at konsekvensen af borgerens valg vil medføre u hensigtsmæssigheder.

Det er denne problemstilling, som den konkrete sag handler om. Som sagen er oplyst for mig, har kommunen prøvet at indrette indsatsen overfor borgeren på én måde, der tog hensyn til hans valg af opholdssted. At det så ender med et tragisk dødsfald er dybt ulykkeligt. Jeg mener, at det er svært at påstå, at den måde indsatsen har været tilrettelagt på, er årsagen til dødsfaldet.

Det er dog klart, at en sådan sag altid giver både mig og de kommunale myndigheder anledning til at overveje indholdet af regler og den måde, hvorpå regler omsættes i praksis. Området omkring selvbestemmelsesretten, omsorgsansvar og spørgsmålet om, hvornår man har svært ved at tage vare på sig selv, er i princippet altid på dagsordenen – men jeg advarer om, at der er ingen lette løsninger på disse spørgsmål.

Spm. nr. S 2866

Til socialministeren (12/8 02) af:

Tove Videbæk (KRF):

»Vil ministeren kommentere sagen vedrørende mangelen på plejehjemspladser i København, som det fremgår af artiklen »Borgmester kræver svar« i Ekstra Bladet, lørdag den 10. august 2002?«

Svar (23/8 02)

Socialministeren (Henriette Kjær):

Denne ulykkelige sag giver mig anledning til at bemærke, at vi har en lovgivning, der er baseret

Spm. nr. S 2867

Til socialministeren (12/8 02) af:

Tove Videbæk (KRF):

»Vil ministeren tage initiativ til at få Københavns Kommune til at bygge det antal plejehjemspladser, som der er behov for, således at meget syge og svage personer, som ønsker at komme på plejehjem, ikke skal bo alene i deres bolig – imod deres egen vilje?«